ДОДАТОК до „БУКОВИНИ“.

РУСКА РАДА

НАРОДНА ҐАЗЕТА

Виходить що тижня в пятницю | Адрес Редакциї: „РУСКА РАДА“ в Чернівцях ул. Петровича ч. 2. | Коштує річно 4 корониї.

Ч. 14. Чернівці, дня 19. марта (1. цьвітня) 1904. Рік VII.

Сей день, єгоже сотвори Господь, возрадуем ся і возвеселим ся в онь.

—

Великдень се велике сьвято, бо воскресенієм своїм примирив Христос людий з Богом і зробив так, що ми можемо добрими ділами стати ся знов дїтьми Божими і осягнути вічну щасливість. Се пригадує християнам великоднє евангеліє, посланіє нашого владики і величаві богослужебні сьпіви нашої православної церкви. І добре так, бо чоловік, жиючи на земли посеред земских потреб і вимогів, забуває на велику жертву Христову за нас грішників, і прилїплює ся цїлком до сего світа, забуваючи на заплату або кару, яка нас ожидає за наше земске житє. Мало нас йде вузенькими сутками, що ведуть до раю, а великі товпи облягають широкий гостинець що провадить до пекла. І як се дивно якось, що всї ми хочемо дістати ся до неба, а вибираємо гостинець до пекла і знов не хочемо йти сутками небесними, але не хочемо й пекла. Се воля наша вже така, що тягне до злого, хоть розум наш инакше диктує.

Най Вам вповім оден такий приклад. Ми загадали якосьто будувати в нашім селї церкву, бо стара вже валила ся. Зібралисьмо в двох роках по краю 3000 левів, дехто в селї докинув свою жертву й гуцули вже будують. Та будинок мав коштувати в двоє тілько, ми надіялись запомоги з фундушу, а тут поміч не приходила а надійшла рата гуцулам, яку ми вже не могли покрити. Радимо ся з епітропами сюди-туди, аж один з них, Кричун, закричав: „Як не було з чим, то не було зачинати. Стара церква була добра!“ По сих словах настрашили ся і другі епітропи і опустили руки. Але двох нас круть-верть, ми пішли до капітанїї, до президента, сї припазили, гроші прийшли і ми церкву докінчили без Кричуна.

Коли подивимо ся по нашім краю і по рускім народї, то й тут побачимо, що людска зла воля вельми спинює добрі учинки, добрі наміри, що одні будують а другі руйнують, що одні хотять народови неба прихилити, другі-ж шукають до тої працї причинити ся лиш з тою гадкою, аби для себе самих щось зарвати і ще й себе прославити народолюбцями. От вже 35 років просьвічує „Руска Бесїда“ темний нарід, 20 років ходить по краю ґазета „Буковина“, 10 років заступають Русинів щирі рускі депутати, 6 років навертає людий щира руска порадниця „Руска Рада“ а сего року власне починає виходити дуже цїкава господарска ґазета „Хлїбороб“. Від тогди, коли всї наші щирі учені люди злучили ся в своїй хатї в Чернівцях, в „Народнім Домі“ пішла жвава праця між буковиньскими Русинами, ми маємо вже свої дві бурсї в Чернівцях а одну в Серетї, два банки „Руску Касу“ і „Селяньску Касу“, багато банків по селах, 90 читалень і шпихлїрів. Се є вже велика міць у Русинів а она тим більша, що ми всї

чуємо в собі одного духа і маємо одну гадку.

Але, як сказано, хоть розум людский признасть, що ми робимо діла добрі, зла воля таки тягне людий на широку дорогу, що провадить до пекла. І на жаль, такі Кричуни находять ся саме у рясах священичих, що задля особистих обрахунків, де лиш можуть, справляють похорони добрим ділам.

Так робить протопопа з Ошихліб, кревняк ворога Русинів, Бежана, его шваґер Драбик з Веренчанки і его зять Богатирець з Станівців малих. Сїй фамілїї порадив Бежан юдити на нас, що нібито ми не добрі православні, що нібито ми не стараємо ся о поліпшене долї народу і обіцяв їм, що коли они нас розібють, то зробить Драбика совітником консисторским, Богатирця депутатом а Василя Велигорского ігуменом у монастири. Сї три панотцї таки люто зачали вигравати на людскій злобі і вже файно накеринили на Буковинї. Притягнули до себе одного мужика, (кревняка совітника Бежана) двірника з Кіцманя Бажана, і за помочею горівки Поляка Богдановича заклали вже против нас 6 читален, 1 касу і тепер пустили в сьвіт навіть ґазетку „Народну Зраду“, що против нас надула ся як когут на сьмітю (або як Ґесьо Козак). Панотець Богатирець тут пише, що ґазетка має боронити православія, між тим до сего є владика й консисторія; боронити письмо Кирила, між тим ми маємо наше рідне руске письмо, а в церкві кирилицї нїхто не безпокоїть; хоче робити з нас москалів, але пише народною мовою, аби темні люди не пізнали велику московску кериню, якою хоче їх ущасливити Богатирець. Але се все лиш фрашки, головна річ то вибір Богатирця до сойму, на який тепер лиш натякає, але небавом вийде шило з мішка.

Так ми видимо, що Кричунів є багато в сьвітї. Фарисеї, книжники робили таксамо, переслїдували правду і задля своеї вигоди на хрестї розпяли жерело правди, Господа нашого Ісуса Христа. Та наколи би Христос не був воскрес, то даремна була би проповідь апостолів; як би ми не були в души переконані, що правда мусить побідити неправду і лукавство, як би ми не мали віри, що є заплата за добрі дїла, то опали би і нам руки і ми би лишили нарід наш его судьбі. Та власне Господь Бог помагає нам витревати в бороґбі за добро народу і під его благославеньством потрафили ми рілю добре обробити. Она красно вже й зародила і Бог сьвятий хоронить еї від тучі і непогоди. Кручунів не боїмо ся. Ми супокійні за наш труд. В сей сьвітлий тиждень, коли по всїй вселенній розносять дзвони радісну вістку про Сьвітле Воскресеніє радіймо і веселїм ся і ми, бо правда наша побідить і злобу Юдів, що раді-би запродати наш нарід ворогам, а

Володимир Степняк.

Андрій Рівчаченко.

(Оповідане із росийскої України.)

———

Добре жило ся старому Наумови із старою Ганною. Усїм Господь надїлив їх і господарством, хоч і не великим, а все хвалити Бога було всього потрохи: були і дві корови, і дві пари воликів, пара коний і з десяток овечок. Та і синами не обидив старого Господь. Старший Андрій був перший робітник на все село. Усе господарство тілько на єму і держало ся бо молодший Юхим думав більше об тім, як би скорійше покінчати роботу, та вискочити на улицю, щоб пожартувати з хлопцями та дївчатами... Вже ж і любили старі — Андрія. Було верне ся він з Юхимом з поля, а у матери вже і вечеря на столї; Юхим зараз за ложку, а Андрій ухопить шматок хлїба, та мерщій і гонить коней на пашу.

— Повечерявби хоч Андрію, казала йому мати.

— Не турбуйте ся бо мамо, менї аби шматок хлїба з сілю, та кухоль води, тогож менї й доста.

— Або у недїлю, — Андрій не йде на вулицю гуляти, а цїлїсенькій день пораєть ся, та на огородї то у клуни скріз він знайде собі дїло, бо єму було нудно без роботи; він якось казав

переконає також і недовірчивих Томів і добудемо собі певно заслужену — красшу долю!

IV. Весняні загальні збори райфайзеньскої каси для громади Кичери.

Дня 27. марта відбули ся у нас в присутности більш як двох третин всїх членів збори нашої каси в отсїм порядку: Володимир Турчак яко начальник каси, отворяючи збори, привитав гостий: Совітника конс. о. Тодера Матейка пароха із Глїбоки, п. Когута яко делеґата „Селяньскої Каси із Чернівцїв, надучителя Порембского, Николая Топущака з їх супругами вчительками й решту прибувших селян із доокрестних сїл; заіменував своїм заступником п. Іля Ілюка а писарем до зладнаня протоколу п. Порембского, предложив зборам вибрати члена до підпису ухвал запавших підчас зборів; до затвердженя протоколу яко свідка вибрано одноголосно Петра Мудрака.

По сїм забрав слово п. касиер Іля Ілюк і здав подрібно — доволї ясно рахунок за минувший рік і білянс, та доказав в своїх зрозумілих виводах користи які члени стовар. за 4 дїлові роки із своєї каси осягнули.

На внесене п. начальника громади Ґеорґія Мудрака дано старшинї і касиерови абсульоторию тай із осібна подяку.

Дальше приступлено до 2. точки дневного порядку. Касиер п. Іля Ілюк навів сумний факт декотрих членів стовар., що не статкують при віддаваню довгів, але запускають ся, що аж треба їх скаржити, дальше, що більша часть членів замість підносити із за помочи каси свій добробит, забувають ся по коршмах при веселих забавах й наносять стовариществу застій, через що стовар. свою цїль на жаден спосіб осягнути не в змозї.

Касиер дякує за касиерство й дальший провід вести під такими сумними обставинами. Члени просять умильно щоби він їх не покидав в так прикрій годинї

Касиер, видячи сумне положене членів стовариществ тай їх безвідрадну недолю в темнотї, сказав, що лиш в такім разї може дальший провід а й касиерство для стовариществ жертвувати, як члени відвернуть ся цїлком від коршми, котра їх в темнотї на здоровлю й маетку нищить, та стануть правдиво щиро дбати о розвій каси.

Більше число членів зарекло ся таки зараз коршми через слюбоване іменем Божим так на довго, як довго належати муть до стовариществ.

Дальше ухвалено лиш тим членам поза речинцї віддаване довгу продовжати.

матери: „як би мене мамо посадили у паньских покоях, та дали-б менї багато, багато гроший і сказали-б: се все твоє їж, пий, гуляй скілько хочеш, тілько не роби нїчого, яб здаєть ся вмер від нудьги.“ Юхим, як був дуже ледачий до роботи, то мало і пособляв помагав Андрієви, а старий Наум усе грудями нездужав і все кашляв, після того, як років зо два назад — придавило його у лїсї деревом і хоч він силкувавсь допомогти синови, але-ж яка робота, старого та ще й хорого чоловіка? За те вже стара Ганна господарувала і в хатї і на городї і хоч її праця також була не велика, а все таки она було що небудь тай зробить. Було застане еї Андрій на огородї, як она зігнувшись і ледве дишучи від натуги коноплї бере, зараз розсердить ся і почне її казати:

— Та не займайте бо мамо, я усе сам зроблю.

— Деж тобі мій любий сину поспіти усюди та ти доведеш себе такою роботою до того, що занедужаєш ще, не дай Боже, а краще наняв би ти собі у поміч робітника, як я казала; он Оверко учора жалїв ся менї, що ходив скріз шукати роботи і нїде не знайшов.

— Хиба ми мамо такі богаті, щоб робітників наймати, та хиба у мене у самого рук не ма. Ви мабуть хочете, щоб люди почали казати: бач, як розбогатїв старий Наум, що вже наймитів почав держати, а сини паничами поробили ся.

котрі піддадуть ся ухвалам загального збору.

До 1. старшини вибрано за уступивших 3 членів одногосно слїдуючих: 1. Ґеорґія Мудрака, начальником. 2. Петра Мудрака і 3. Івана Лостинюка членами старшини.

До надзорчої старшини увійшли: Ґеорґій Рибчук, Николай Вахнюк і Николай Онуфрейчук Іванів.

Дальше ухвалено, щоби члени, що зголосили ся о виступ із стовариштеня, писемні просьби о своїм бажаню до надзорчої старшини перед слїдуючими зборами, внесли вчасно.

Дальше ухвалено дивіденди від паїв на читальню дарувати, що збори одноголосно приняли.

Збори замкнено трикратним „Многая лїта“ !!! в честь цїсаря і президента краю. — *Теофіль Порембский*, письмоводець протоколу. *Володимир Турчак*, провідник зборів. *Петро Мудрак*, сьвідок в імя зборів.

Війна.

З поля росийско-японьскої війни в послїдних часах не було майже зовсїм нїяких вістий. Здаєсь, що великі зливи і повени в Манджуриї спинили весь рух військовий. З Нючванґу доносять іменно під датою 8. с. м.: В цїлій полудневій Манджуриї вода позаливала зелїзницї. Дороги возові в наслїдок дощів так розмокли, що годї по них їхати. Телеґрафи польні як і взагалї вся комунїкация перервана.

Бюро Райтера доносить із Сеуля: Японьский посол Гаяші повідомив корейский уряд заграничний, що Росияни уступили ся за ріку Ялю і що обсаджене границї Японцями єсть довершеним фактом. Він просить длятого, щоби корейске правительство припоручило своїм урядникам, щоби они помагали наймати робітників до будови зелїзницї із Сеуля до Фузана і прискорити єї будову.

В Порт-Артурі непокоять Японцї росийску фльоту без упину а своїм нападом у Великодний вівторок навели на росийску фльоту страшне нещастє. Ось великий панцирник „Петропавловск“, ідучи під проводом вожда всеї фльоти, Макарова, проти Японців, попав на підводну міну, закинену мабуть Японцями. Се мало такий наслїдок, що корабель вилетїв у воздух, вся кількасотна залога із найстаршими офіцирами враз з Макаровом погибла. Спасло ся майже чудом ледви кілька офіцирів, а між ними і царский братанич кн. Кирило Владимирович. Близші вістки про се страшне нещастє наспіюють аж згодом.

Дописи.

Із Веренчанки.

В однім числї „Руской Ради“ було сказано вже раз, що читальники купують хату на читальню. Кілька недїль в зад, як та гадка виринула, а вже 21. марця с. р. і довершили свій замір. Хату купили о чотирох кімнатах, з пивницею і 18 пражинами города за 1480 корон. В нїй має помістити ся каса, читальня і крамниця, котру в коротцї отвирають. Коло читальнї просторе місце, де молодїж буде забавляти ся, а город на те, щоб з часом як стане лекше, побудувати шпихлїр. Легко то сказати 1480 корон, але їх зібрати в протягу пару недїль і то при таких обставинах як у Веренчанцї, то велике дїло; тим більше, що в читальни „Руской Бесїди“, як на Веренчанку, то мало членів, і ті, з винятком пару богатїйших, самі середні

— Голубчику мій, ти-ж надірвеш ся від натуги.

— Е, мамо, яка там натуга, яж вам казав, що менї нудно без роботи.

— Жалко менї дивити ся на тебе, як ти один біля усього клопочеш ся і нїколи не відпочинеш.

— Хиба-ж я один, а про Юхима ви забули? От як настане зима, тодї і відпочинемо, а лїтом нам гріх дармо тратити дни.

(Далї буде.)

господарі. Причина того в тім, що одні боять ся приступати до читальні, хотяй з нами тримають, а другі позаписували ся до читальні „твердяків“. Але ті читальники, то справдішні герої. Зносили з терпеливостию всї ворожі перепони, а своє таки робили. А що праця принесла овочі, найлїпшим доказом сего є власна хата. Мусить ся і те додати, що від коли купили хату, то число членів „Руской Бесїди“ зачинає збільшати ся. Мабуть люди пізнали, що ся партия бере верх у селї. Гроший зложених не було, але аби скоро прийти до власної хати, урадили зложити, хто що може. І так зложили на читальню: Дмитро Васкан 20 кор., Василь Антимічук 100 кор., Стефан Костик 100 кор., Кость Ільчук 100 кор., Василь Васкан 10 кор., Дмитро Бойко 50 кор., Василь Михалиґа 50 кор., Онуфрій Кушнїрик 50 кор., Тодор Трач 20 кор., Іван Папіж 20 кор., Людвик Остромецкий 20 кор.. Іван Фесюк 10 кор., Василь Костик 20 кор., Василь Масович 10 кор., Михайло Федорюк 10 кор., Андрей Бойко 50 кор., Стефан Антимічук 50 кор., Стефан Скрипник 10 кр., Андрей Васкан 20 кор., Теодор Дудиньский 15 кор., Дмитро Огрем 10 кор., Тодор Шевкинек 10 кор., Дмитро Папіж 4 кор.. Ґеорґій Печарский 6 кор., Василь Потрібний 10 кор., І. Ш. 40 кор., Дмитро Шевкинек 4 кор., Іван Блажевский 4 кор., Грицко Трач 4 кор., Стефан Свищ 4 кор., Тодор Шевкинек Т. 4 кор., Тодор Бойко 10 кор., Сандо Дребіт 20 кор., Ґеорґій Янчик 10 кор., Ґеор. Габаковский 10 кор., а що ще бракувало троха гроший, то Василь Антимічук, Кость Ільчук і Стефан Костик дожичили і хату заплатили. От таким то скорим способом, дійшли читальники до власного будинку читальняного.

Вороги вертїли ся страшно, хотїли давати 200 корон відступного, але то нїчо не помагало. Ну і щож тепер на се „господин шляхтич“, котрий відгрожував ся, що читальню розібе? О, уважайте моспане, абисьте собі шляхотних зубів не поломили о читальню, бо то твердий кусень для Вас. Маєте свою читальню, котра уносить ся у воздусї, — бо нїхто не хоче відступити хати на ню — то тримайте ся там. А Вам читальники, за Ваш так хороший поступ, що від уст відривалисьте а скидалисьте кервавo запрацьований гріш на читальню, най буде „слава і честь“! Маєте свою сьвятиню, в котрій знайдете лік на свою кривду і котра промостить Вам дорогу до лїпшої долї. Лучіть ся в гурток, бо в єдности сила, а будьте певні, що надійде хвиля, в котрій побідите ворогів, бо їх години вже почислені. З осібна належить ся подякувати господарям Василеви Антимічукови, Костеви Ільчукови і Стефанови Костикови, котрі доложили працї при перепровадженю купна хати. Ще раз кажемо: „Слава і честь“ Вам веренчанецкі читальники, що з'уміли сьте в однім роцї запровадити касу, читальню і купити дім на власність, — на погибель ворогам! — *Петро Голубович,* читальник.

Із Карапчева.

Загальні збори Каси в Карапчеві н.|Ч. що відбулись дня 3. с. м. і удали ся під кождим зглядом добре. З замісцевих гостий прибули на збори пп. Василь Чаховский, надучитель і Юрий Шлемко, учитель з Вилавча. Збори отворив начальник каси, п. Елїазар Лазар, почім обговорювано справи, які були на дневнім порядку. Із звіту начальника каси довідались присутні, що старшина мала 6 засїдань (за три місяцї), членів було при кінцї 1903 р. 66, тепер є поверх 70. Члени сплачують позичені гроші точно, що й є запорукою доброго розвою каси. По вислуханю звіту з дїяльности старшини збори уділили старшинї абсолюториюм а начальникови каси висказали подяку за єго щирий труд около каси. Коли п. Е. Лазар хотів (з причин від него незалежних) зрезиґнувати з начальника каси, збори не приняли сего до відомости з тої причини, що нема нікого, хто мігби заступити і упросили єго, щоби осталось по давному. Начальник каси згодив ся на се. По довшій дискусиї, в котрій забирала голос майже половина членів, закінчено збори. — *Юр. Шлемко* учитель.

Із Панки-Забагни.

Дня 20/3 1904 відбули ся загальні збори „Каси пожичкової для Нової-Слободзії-

Комарівців і Панки-Забагни, на котрі явили ся кромі членів сего товариства і учителїв місцевих також Вп. пани Іванїцкий, директор із Сторожинця, надучитель з Панки п. Влад і численні гостї з других сїл а поміж ними щирий патріот Григорій Павлюк господар з Мамаївців, котрий хотяй старенький лїтами, але молодий духом, дав примір, як то для добра народу треба до пізного віку працювати і трудити ся.

Збори отворив начальник каси п. Іля Гаврилюк і передав провід зборів п. надучителеви О. Владови. Той привитав сердечно членів і на писаря покликав Івана Зоряна, відтак перейдено до дневного порядку. Прочитаний протокол з року 1903 узнано справедливим. Загальний збір вильосовав 2 членів старшини: Костя Малищука і Івана Зоряна. Андрей Іванїцкий ставить внесене, щоби вибрати тих самих двох членів старшини, котрих й вибрано одноголосно. Касиєром вибрано одноголосно Андрея Іванїцкого і признано єму платню 70 К. річно. Усунено 1/3 ради надзорчої, 1) Николая Андрейчука, 2) Андрея Іванїцкого, 3) Стефана Даскалюка і Василя Паскаря. Збори вибрали 1/3 ради надзорчої в котрої склад увійшли 1) Николай Дамчук 2) Василь Маливанюк, 3) Стефан Даскалюк 4) Василь Ходан. Далї, весняний загальний збір ухвалив, щоби не відбув ся збір осїнний, і щоби рада надзорча мала на рік чотири рази засїданя і то що три місяцї. Збори приймили до відомости рахунок з книжок і узнали его справедливим, за що удїлили старшинї і радї надзорчій обсолюторію. Вкінци Ів. Савюк ставить внесене аби на кошта адмінїстраційні побирати один сотик від корони (від позички шести-місячної). Приймлено. Збори ухвалили, щоби з відсотків від членьских паїв з року 1903 і 1904 оплачувати хату, де каса має приміщене, а то річно 30 К. Приймлено. Кость Мамищук робить внесене, щоби каса могла істнувати, взяти позичку в сумі 8000 К. Приймлено. Збір ухвалив аби позичку 200 К., можна було лишень в особливших случаях давати і то лишень до шість місяців. Тому що більше внесень не було а порядок дневний зіставвичерпаний, тож на внесене п. Влада закінчено збори многолїтством в честь нашого цїсаря і наших щирих приятелїв руских послів.

По закінчених загальних зборах Каси позичкової, перейдено до загальних зборів Читальнї в Панцї-Забагнї, котрі відбули ся тої самої днини т.-є 20|3 1904 о 3-тій годинї по обідї. Загальні збори отворив голова п. Іля Гаврилюк, а на предсїдателя зборів запросив Вп. Іванїцкого, директора школи промислової в Сторожинци, котрий на заступника покликав собі учит. Івана Кошку, а на секретаря уч. п. Т. Григорчака, почім приступлено до порядку дневного. Пан предсїдатель зборів повитав присутних щирим словом, висказуючи свою радість, котру справила єму ся охота до просьвіти, се одушевлене, з яким наші члени беруть ся до кождого дїла, котре годне принести хосен громадянам і всїй Руси-Українї, а рівночасно загрівав до витреваня в працї над собою й на дальше, прирікаючи від себе щиру пораду в кождім дїлї. Відтак наступило справоздане касове секретаря і касиєра, котре одобрено. Внесеня ставили: пан учитель Кошка, щоби видїл спонукав членів до вплаченя вкладок, бо стан каси занадто слабий. П. Зорян — щоби вкладки членьскі лишились ті самі та щоби пренумерувати еще „Зорю“ і „Поступ“, а також ставив внесеня, аби читальня постарала ся о свій будинок. Всї ті внесеня принято. По внесеню п. Зоряна заявив п. Ільо Гаврилюк, що дарує місце під будову читальнї, а предсїдатель п. Іванїцкий дякує за сей дар щедрому даровавцеви. За добрим приміром пішли й другі члени і склали на сю цїль 150 К., а то: П. Зорян 2 К., п. дир. Іванїцкий 10 К., госп. Савюк 2 К., Д. Миронюк 10 К., уч. Кошка 10 К., Кость Мамшук 4 К., Данило Мамшук 4 К. Мафтей Ходан 2 К., Ільо Миронюк 8 К., Николай Гаврилюк 10 К., Дмитро Гаврилюк 2 К., Василь Паскан 2 К., Єремія Молдован 1 К., Николай Гаврилюк 2 К., Филимон Гаврилюк 2 дерев. — Тодер Кудельницкий 2 К., Юрій Ходан 2 дерев. Танаско Даскалюк 2 К., Андрей Нанїцкий 3 К., Василь Маливанюк 2 К., Пульхерія Гаврилюк 4 дерев, Михайлина Розендович 3 К. Николай Ґриндей 2 К. Єлена Шородок 1 К., Марія Гаврилюк

2 К., Стефан Даскалюк 10 К., Іван Гречка 1 К., Олекса Мандюк 2 К., Василь Ходан 1 К., Мафтей Ставовий 1 К., Николай Демчук 2 К., Олекса Левіцкий 2 К. уч. Т. Григорчак 10 К., Т. Гаврилюк 2 К., Михайло Берчук з Панки 2 К., Тодер Гаврилюк 2 К., Онуфрій Ходан 1 К., Іван Лутанюк 2 К., Григорій Павлюк із Старих-Мамаївців 2 К., Ник. Струмецкий 1 К., Іван Даскалюк 2 К., надучитель Омелян Влад 10 К. П. Зорян ставить внесене щоби вибрано комітет для будови, в котрого склад увійшли господарі: Дмитро Миронюк, Іля Гаврилюк, Василь Ходан, Танасій Даскалюк і Андрій Іваніцкий. Пан предсїдатель приступив до вибору видїлу, а то 5 членів видїлових і 2 заступників. В тій справі забрав голос п. господ. Іванїцкий і ставить внесене, щоби на видїлових вибрано Ілю Гаврилюка, Івана Зоряна, Костя Малищука, учителя Кошку п. учителя Григорчака, Дмитра Миронюка і Василя Ходана. — Внесене се зістало приймлене, а уконстатувавши ся вийшли: Ільо Гаврилюк головою, уч. Ів. Кошка заступником, Кость Малищук касиєром, Іван Зорян біблїотекарем п. уч. Т. Григорчак секретарем, а видїловими Дмитро Миронюк і Василь Ходан. Пан надучитель Влад ставить внесене, щоби вибрано трех членів яко мирових судиїв. Приймлено. Уч. Кошка ставить внесене, щоби Вп. п. надучителя Прокопа Лаґадина за єго працю при заснованю читальнї і каси, як також за прочі заслуги положені для добра громадян, а також пана Ілю Гаврилюка за єго невтомиму працю в тих двох товариствах і за єго безінтересовність рівнаючу ся цїлковитому посьвяченю для добра громади іменовати почестними членами сего товариства, що зістало радісно приймлене. — Тому що нїхто більше не зголосив ся до слова, тож на внесене п. Михайла Берчука многолїтством за цїсаря і наших послів закінчено часть офіцияльну, а приступлено до части неофіцияльної, котра відбула ся таки на місци при достатно заставлених столах. — При сїй то нагодї піднїс уч. Кошка першу шклянку за здоровле гостий прибувших з далека в таку непогоду, а бесїду свою звернув до Григорія Павлюка, з Мамаївців-Старих котрий, хотяй вже в лїтах, не лиш прибув яко сьвідок на наше сьвято, але єще й скріпляв нас молодших своїми удатними причтами до дальшої працї і бодрости. — Дїйсна се рідкість находити тілько патріотизму і запалу в такім старци; дай-же єму Боже многих лїт єще прожити. Потім піднїс той сам учитель шклянку за здоровле Вп. п. Іванїцкого і Влада, котрі хотяй яка немила дорога була, прибули в сей глухий кут не жалуючи труду нї часу. — В дальшій промові дякував Вп. п. Іванїцкому за так мудре ведене зборів, як також за поученя, котрих удїляв сей повний досьвіду муж. В відповіди на сю подяку заявив пан. дир. Іванїцкий що є готовий кождого часу бути помічним і приобіцяв все бути щирим дорадником в кождім зглядї, за що єго всї присутні трикратним „Многая лїта“ винагородили. — Тому що все має свій конець, тож і часть неофіцияльна закінчила ся, а гостї розходячись і розїзджаючись домів, винесли напевно милий спомин, прирікаючи зійтись на отворене „Сїчи“, котре небавом відбуде ся. — *Ілїя Гаврилюк*, голова. *Т. Григорчак,* секретар.

Всячина.

Від редакциї. Народна ґазета, що має бути справдї щиро селяньскою заступницею, мусить боронити селян від всякої кривди, не звертаючи уваги на те, чи те, що она пише, буде кому миле чи нї. Про свої кривди пишуть звичайно селяни до часописи в дописях. Отже туг ще раз пригадуємо нашим дописувателям, аби они писали лише щиру правду, на яку моглиби присягнути. Через неправдиві дописи наражує ся й часопись на великі клопоти і шкодить ся мужицкій справі, бо селяньскі скарги втратять у людий віру в свою правдивість. На будуче будемо поміщувати дописи з жалобами на кого небудь лише тодї, коли дописуватель подасть імена людий, котрі можуть посьвідчити то, що він пише, а до того крім свого підпису постарає ся о підпис ще одної нам знаної особи. До введеня сеї зміни чуємо ся приневолені тому, аби не дати можности несовісним людям нарушувати не-

справедливо другі особи та в той спосіб шкодити народній справі.

Намірене самоубийство в суді. В суботу ставав перед карним трибуналом у Відни купець Альойсий Денк, обжалований о обманьство і по переведеній розправі засуджено его на три тижні арешту. По оголошеню засуду виймив Денк з кишені острий ніж та в присутности судиї і возьних пхнув себе три рази в груди так сильно, що в безнадійнім стані перевезено его до шпиталю.

Семилітний пророк. З Іркутска доносять, що на долинах ріки Анґари появив ся семилітний пророк, який приповів війну. Казав собі принести двох когутів, чорного й білого і пустив їх на себе. Спершу побіджував чорний, однак відтак забрав ся білий остро до роботи і побідив чорного. Після слів пророка значить се, що спершу буде побіджувати чужинець, але відтак збере Росия свої сили і розітре ворога на прах.

Найвисша зелізниця на сьвіті є тепер в американьскій державі Перу. Тою зелізницею можна за вісім годин дістати ся з горячого підсоня в гори, в околиці вічного снігу. Довгота сеї зелізниці виносить 222 клм., а кошти еї збудованя виносили поверх 200 мілїонів корон. Зелїзниця піднимає ся в гору на 4780 м., а на тій висоті проїздить тунель довгий на 2400 м. Зелїзниця їде на берегах понад бездонними пропастями. В деяких місцях мусїли робітників в часї будови висажувати линвами. У машинах тої зелїзниці палить ся не вуглем але нафтою.

Величезна повінь. При сильнім вітрі виступили в Огіо в Америці майже всї ріки із берегів, та при тім потопила ся велика сила людий. По богатьох містах спинено рух трамваїв, погашено електричне і ґазове сьвітло, по фабриках і колїях рух спинено. Богато мостів позривано, а копальнї вугля позаливані.

Страшна піч. В Філядельфії викрито недавно мордовню живих дітий при однім тайнім поліжничім заведеню Кожду дитину, що прийшла на сьвіт, хочби була найздоровійша, палено живцем в печи на попіл, аби затерти слїди гріху еї матери. Полїция ствердила досі шість случаїв спаленя дітий, але мусїло їх бути більше. До сеї розбишацкої спілки, що займала ся паленем дітий, належало також кількох лїкарів.

Видане Товариство „РУСКА РАДА“. За редакцию відповідає ІВАН ЗАХАРКО

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Ів. Захарка.